

BOZÓKY BALÁZS
Varázshegy

*Minden este megszőktetsz a Varázshegyre,
Álmaim helyére, hol megszűnik az idő,
És aztán minden reggel arra kell ébrednem,
Hogy nincs se varázslat, se hegy, se nő.*

2014. február 4., Valby, Koppenhága

A walesi bárók

*Emléketek szaggatott képei
Sorakoznak elmémben most,
Ti fülledt, szomorú tengerparti,
Zajosan csendes walesi bárók.*

*A Taff folyó partján sokat ültünk,
Teraszon, esőben, fűtőtest mellett,
A sötétben mi sohasem féltünk,
Míg biztattak a jéghideg ciderek,*

*A Riverside szívében volt az a bár,
Ahol a zenész szobára küldött,
Hol tálcával vettük a sört is talán,
Egyensúlyozva az emberek között,*

*A Bute-park mellett volt az a hely:
Nagy kert, faasztalok, gazdag kölkök,
Mókusok a fán, senki sem nyert,
Szegények voltunk, munkát kerestünk,*

BOZÓKY BALÁZS (Buda-
pest) érettségi után Dáni-
ában folytatta üzleti
tanulmányait, egyetemet
is ott végzett, és bejárta
Európát. Tizenegy év
elteltével hazaköltözött.
Verseskötete: *Vágyako-
zás a szerelemre* (2012).
Főleg színikritikát és
recenziót ír, illetve inter-
jút készít a főállása mel-
lett egy kulturális portál-
nál.

*A Queen streeten hangos rockzene,
Hosszú sor, tequila, jager, mojito,
Kilencvenes évek slágereire
Agglegények ittak túsarkúkból,*

*A könyvtár mellett volt a Soda,
Fat Mike mérte ott a whiskeyt és a szörpöt,
Hányásban és pohárban ázó hajnal,
Izzasztó emléke még ma is gyötör,*

*A vár mellett állt az a sötét skót bár,
Fekete tornyai most szívembe marnak,
De jó volt ott a barna sör, komám,
Kár, hogy mindig egyedül voltam.*

Budapest, 2016. december 5.

Tegnap még

*Tegnap még
József Attila verseit
olvastam neked a
konyhában gyertyafénynél.
Ma már egyedül
főzök kávét
és cigarettázok
a kertben.
Pár órája még
művész moziba
készültünk
egy romantikus
francia filmre.*

Mostanra már csak a
tépázott jegy
nyugszik a
konyhaasztalon
és kócos emlékek,
szőke gondolatok
cikáznak a
takarón és
a szőnyegen.

Tegnap még
nem volt üres
a ház
és az ágyam sem
volt hideg.
Dalos éjszakán
táncolt az éj
David Bowie-val
csacska-részegen.
Akkor még szerettük
az elmúlást, az ősz.
Most karcos emlék,
téli rege, elfáradt nő
utolsó cigarettájának
hamvadó vége
a hajnal,
fény-árnyék játékká
zsugorodott a város
és türelmetlenül
várom a tavaszt.
Nagy tervek körvonala
rajzolódik ki a hegyről.
Könnyen írok erről.

Hideg lett,
vacog még
a pókháló is a falon.
A párnába túsza
a tegnap a fejem,
nem jön szememre
újra az álom.

*Kristálytisztna ragyog a jövő
fényes Hold sütötte
sötét ösvény végén.
Látlak ott Téged
és magamat is úgy,
amilyennek feltétel
nélkül szeretnél.
Tegnap még
egyedül csak
mi ketten
1-1 pohár könnyed,
testes borral
Duna-parton
téli estén
érezük, ez
mindig így marad.*

Holnap már több kell.